

Sygn. akt VI W 481/16

(...)

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

W. C. synowi B. i J. z d. M., ur. (...) we W.

obwinionemu o to, że: w dniu 16 stycznia 2016r. we W. na ul. (...), w sklepie (...), dokonał kradzieży art. kosmetycznych łącznej wartości 73,96 zł na szkodę w/w sklepu,

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

I. uznaje obwinionego W. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza mu karę 15 (piętnastu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 119 § 4 kw zobowiązuje obwinionego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego sklepu (...) kwoty 73,96 zł tytułem równowartości ukradzionego mienia;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 stycznia 2016 r. około godziny 15.25 do sklepu (...), mieszczącego się przy ul. (...) we W., przyszedł W. C.. Obwiniony schował do torby 2 opakowania perfum (...) o łącznej wartości 29,98 zł oraz dwa opakowania balsamu po goleniu N. o łącznej wartości 43,98 zł, a następnie opuścił sklep, nie płacąc za zabrane towary.

W dniu 19 stycznia 2016 r. obwiniony ponownie przyszedł do tego sklepu, został wówczas rozpoznany przez pracownika ochrony i ujęty. Artykuły skradzione w dniu 16 stycznia 2016 r. nie zostały odzyskane.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 11

zeznania świadka M. Ż. z dnia 12 stycznia 2017 r.

notatka urzędowa k. 5

protokół ujęcia k. 6

W. C. był wielokrotnie karany za czyny przeciwko mieniu.

Dowód: dane o karalności k. 13 – 14

Obwiniony w czasie popełnienia czynu nie miał zniesionej ani ograniczonej w znacznym stopniu zdolności rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo - psychiatryczna

Przesłuchany w toku czynności wyjaśniających w charakterze osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, W. C. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. W dniu 19 grudnia 2016r. odebrał osobiście wezwanie na rozprawę wyznaczoną na dzień 12 stycznia 2017 r., jednak nie stawił się na niej bez usprawiedliwienia, wobec czego sprawa została rozpoznana zaocznie.

Przyznanie się obwinionego korespondowało z relacją świadka M. Ż. – pracownika ochrony, który rozpoznał W. C. jako sprawcę kradzieży dokonanych na szkodę sklepu, w którym świadek był zatrudniony. Zeznania świadka znajdowały z kolei oparcie w dokumentach w postaci notatki urzędowej i protokołu ujęcia.

Rzetelność żadnego z powyższych dowodów nie budziła zastrzeżeń Sądu – wzajemnie się uzupełniając, tworzyły one spójną i logiczną całość, nie pozostawiającą żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy W. C. w zakresie czynu objętego wnioskiem o ukaranie.

Rozważając kwestię wymiaru kary, Sąd jako znaczny ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego – przede wszystkim z uwagi na umyślność jego działania oraz rodzaj dobra, w jakie godził. Okoliczność obciążającą obwinionego stanowiła jego uprzednia karalność.

W. C. niejednokrotnie dopuszczał się czynów przeciwko mieniu, a stosowane wobec niego środki represji karnej nie przynosiły oczekiwanych efektów. Zauważyć należy, że w dniu 19 stycznia 2016 r., kiedy został rozpoznany przez M. Ż. jako sprawca kradzieży dokonanej w dniu 16 stycznia 2016 r., dopuścił się kolejnej kradzieży na szkodę tego samego sklepu, za który to czyn ukarano go mandatem karnym w kwocie 500 zł.

Mając zatem na uwadze, że obwiniony jest sprawcą niepoprawnym, Sąd nie dostrzegł możliwości orzeczenia wobec niego kary łagodniejszej niż 15 dni aresztu. Kara ta wyeliminuje na pewien czas obwinionego z funkcjonowania w społeczeństwie, uniemożliwiając mu popełnianie kolejnych czynów zabronionych, bowiem realizacja innych funkcji kary – zważywszy na sposób życia przyjęty przez obwinionego – wydaje się wątpliwa.

Kierując się treścią przepisu art. 119 § 4 kw, Sąd zobowiązał obwinionego do naprawienia szkody wyrządzonej jego czynem.

Mając na uwadze sytuację materialną obwinionego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.